

“Iată stau la ușă și bat. De va auzi cineva glasul Meu și va deschide, voi intra la el, și voi cina cu el și el cu Mine” (Apocalipsa 3, 20)

Numărul 141 (2016), **Duminica a 28-a după Rusalii**
(a Sfinților Strămoși) (Pilda celor poftiți la cină)

Evanghelia: Luca 14, 16-24*

Zis-a Iisus pilda aceasta: „Un om oarecare a făcut cină mare și i-a chemat pe mulți. Și la ceasul cinei și-a trimis slujitorul să le spună celor chemați: Veniți, că iată acum toate sunt gata. Și toți, parcă înțelegeți, au început să-și ceară iertare. Cel dintâi a zis: Țarină am cumpărat și trebuie să ies ca s'o văd; te rog, iartă-mă!... Și altul a zis: Cinci perechi de boi am cumpărat și mă duc să-i încerc; te rog, iartă-mă!... Și altul a zis: Femeie mi-am luat, și de aceea nu pot veni... Și întorcându-se slujitorul, i-a spus stăpânului său acestea. Atunci mâniindu-se stăpânul casei, a zis: Leși îndată în piețele și'n ulițele cetății și adu aici săracii și neputincioșii și orbii și șchiopii... Și i-a zis slujitorul: Doamne, ce-ai poruncit s'a făcut, și încă mai este loc. Și a zis stăpânul către slujitor: Leși la drumuri și la garduri și silește-i pe toți să intre, ca să mi se umple casa. Că vă spun Eu vouă: Nici unul din bărbații aceia care au fost chemați nu va gusta din cina Mea“.

Chemarea lui Dumnezeu și răspunsul oamenilor

Sfântul Iustin Popovici

Evanghelia mântuirii ne spune astăzi o mare și sfântă taină în legătură cu “Cina cea mare” (Luca 14,16-24). În această lume noi toți luăm parte la cina Domnului. **Domnul a pregătit cina cea mare, creând această lume: soarele, cerul, stelele, pământul, plantele, iarba, păsările, animalele. Toate acestea alcătuiesc imensa masă la care ne-a așezat Domnul pe noi, neamul omenesc; la masa acestei mari Cine, care se întinde pe pământ peste toate cele cinci continente, peste cer și peste întregul univers. Creând această lume, Domnul a creat tot ceea ce noi vedem, ca și multe lumi nevăzute.**

Și la această cină, la această lume creată, creată cu belșug, lumea de Dumnezeu

*)Texte preluate din ediția jubiliară a Sfântului Sinod, 2000, citată pe scurt: Biblia Bartolomeu

zidită, Domnul i-a chemat pe toți. (...) Îmbelșugată și fastuoasă, cina are loc neîncetat! Dar oare este hrană pentru sufletul tău? Oare a făcut Dumnezeu hrană pentru sufletele noastre, pentru conștiințele noastre, pentru mințile noastre? Da, căci ce a arătat Domnul prin această lume văzută, printr-o astfel de minunată și dumnezeiască lume pământească? Înțelepciunea Sa, Înțelepciunea dumnezeiască, prin care ne hrănește în această lume văzută. Domnul a arătat Bunătatea dumnezeirii Sale, Dragostea dumnezeirii Sale, și prin acestea hrănește sufletul nostru – cu Dragostea dumnezeiască și cu Bunătatea dumnezeiască. **Prin această lume văzută, care este de o deosebită frumusețe, Dumnezeu ne descoperă frumusețea Sa dumnezeiască și hrănește sufletele noastre cu frumusețea Sa cea cerească.** Fiecare lucru din această lume, și fiecare faptură, și fiecare zidire, ca o slugă a Domnului ne cheamă pe fiecare dintre noi: “Vino, veniți, totul este gata”.

Cum au răspuns oamenii la chemarea lui Dumnezeu? În această lume, noi, oamenii, ne scuzăm: “**Păi am avuție**, să mă îngrijesc de ea, câmpul acesta este al meu; al meu este totul, Dumnezeu mă cheamă, dar nu am când, Stăpâne, nu am când!” El spune Stăpânului Cerului și pământului: “Nu am când!” Acesta este omul care nu slujește mai întâi lui Dumnezeu, nici sufletului său. **Această preocupare pentru avuție poate fi și materială, văzută, dar poate fi și spirituală, nevăzută**, pentru omul care se ocupă cu știința, iar Dumnezeu îl cheamă la cina Sa cea îmbelșugată ca să deschidă ochii și să vadă ce a creat El pentru om aici, cât de minunată este lumea, să cunoască înțelepciunea dumnezeiască, bunătatea dumnezeiască, privind această lume minunată creată de Dumnezeu. Omul de știință spune lui Dumnezeu: “Eu am cărți, nu am când, iartă-mă, nu am când”. Sau să spunem că omul și-a ales o meserie, o profesiune, și s-a dedicat cu totul acestei chemări, fie că este învățător, profesor, meseriaș, fierar, croitor, este preocupat întru totul de această muncă, cu tot sufletul, cu tot trupul, iar Dumnezeu îl cheamă prin persoana cea mai dragă, prin Dreptii Vechiului Testament, prin Sfinți: “Veniți, veniți, oameni, că toate sunt gata”. “Nu am când, te rog iartă-mă, nu am când să mă gândesc la creația dumnezeiască”. Este asemenea celui alt om care s-a scuzat pentru că avea cinci boi de înjugat: “Te rog, iartă-mă, nu am când”. **Zidirea lui Dumnezeu nu-L vede pe Ziditor: vede făptura vie din această lume, anima-lele, păsările, și se minunează, este cuprins de încântare, le studiază, se folosește de ele, le întrebuințează, dar nu are când să cugete la Creatorul acestor ființe!** Făpturile vii sunt create de Dumnezeu, iar aici se vedește ceea ce Apostolul Pavel rostește în Epistola sa, că oamenii au slujit făpturii, în locul Făcătorului (Romani 1, 25), mai mult slujind zidirii decât lui Dumnezeu. Este, evident, modelul unui astfel de om precum naturalistul, profesorul, învățătorul, care se ocupă cu studierea păsărilor și a albinelor și nu vrea să știe nimic altceva, este absorbit de aceea căreia i se dedică. Albinele, păsările – și acestea sunt slugi ale lui Dumnezeu, ele neconținut îl cheamă: “Vino la

Domnul! Privește, și noi suntem creația lui Dumnezeu, iar El este cu mult mai minunat decât noi toți”. “Nu, nu am când, iartă-mă!” Aceasta este orbirea, aceasta este aplecarea mai mult spre lucrurile acestei lumi, și oamenii slujesc făpturii mai mult decât Făcătorului.

Iar al treilea spune: “M-am însurat, de aceea nu pot veni”. El reprezintă pe acela care nu vede pe nimeni în această lume în afară de familia sa, pentru ea trăiește, pentru ea moare, dar aceasta este prea puțin înaintea lui Dumnezeu. **Important este ca părintele să știe de unde este familia sa, a cui este familia sa, cine este Acela Care îi hrănește familia - prin soare și prin păsări și prin plante și prin grâu și prin cereale.** Cine? Domnul și Ziditorul! Iar el nu are când! Toată grija lui este pentru familie, nimic altceva nu vrea să știe. Ce păcat!

Ați auzit ceea ce a spus Domnul, **căci S-a mâniat Dumnezeu pe acei oameni (Luca 14, 21), pe astfel de oameni care nu privesc această lume ca cina îmbelșugată a lui Dumnezeu, așezată de El pentru neamul omenesc, ca oamenii să-L slăvească.** Și Dumnezeu nu numai că a trimis făptura Sa, ci iată că a trimis și nenumărați Dreptți ai Săi în Vechiul Legământ, ca să le aducă aminte oamenilor de Dumnezeu, ca să-i cheme, spunându-le: “Veniți, toate sunt gata. Oameni, ce așteptați, de ce nu lucrați dreptatea lui Dumnezeu în această lume? De ce nu lucrați după legea lui Dumnezeu și după dreptatea dumnezeiască?”

Astăzi Biserica îi prăznuiește pe toți Părinții, pe toți Dreptii Vechiului Testament, cei care au trăit înaintea venirii lui Hristos – slugile lui Dumnezeu, sfintele slugi ale lui Dumnezeu pe care, din timp în timp, El le-a trimis în această lume, le-a trimis neamului omenesc spre a mărturisi că această lume este Cina, marele ospăț. Moise, Ilie, împăratul David, nenumărați Proroci și Mărturisitori, Dreptii Vechiului Testament, aceștia sunt mulțimea de oameni sfinți (Evrei 12,1) care neconținut cheamă neamul omenesc: “Veniți, toate sunt gata, Dumnezeu vă cheamă”. Însă lumea merge și se pleacă la idoli, se pleacă dumnezeilor mincinoși, nu slujește lui Dumnezeu, nu vrea să slujească Adevăratului Dumnezeu; iată și vitele și plantele și animalele le consideră mai importante, ca fiind scopul vieții lor, încât slăvesc dumnezeirea lor; **oamenii se pleacă idolilor, se pleacă animalelor, plantelor, pietrelor, iar pentru Adevăratul Dumnezeu nu au timp.** Domnul, spre a-i dezmetici pe oameni, trimite neamului omenesc slugile Sale, începând cu Sfinții Apostoli, le trimite tuturor noroadelor și le cheamă neîncetat: “Veniți, toate sunt gata. Oameni, spuneți și voi ce vă mai trebuie din ceea ce a oferit Domnul Hristos omului. Cu toate acestea, oare, puteți lepăda ceva mai măreț? El, Dumnezeu, a devenit Om. Oare tu, omule, faci ceva mai presus decât aceasta? El, Dumnezeu, a adus Viața veșnică. **Omule și frate, ce este viața ta pe pământ fără de Viața cea veșnică? Ce? O scurtă perioadă de chin, nenorocire, păți-mire, boală și suferință** – aceasta este viața pământească a omului fără Domnul Hristos. Iar Dumnezeu ne-a dăruit Viața cea veșnică, și pentru mine, și pentru tine, și

ne-o dăruiește în Biserica Sa prin Sfânta Împărtășanie, prin Botez, prin credință, prin dragoste, prin nădejde, prin tot ceea ce El, minunatul Domn, hrănește sufletele noastre printr-o hrană nemuritoare și veșnică”. (...)

Având înaintea noastră atâtea modele (Evrei 12, 1), atâția oameni sfinți, noi nu vom avea scuză în ziua Dreptei Judecăți, când Domnul ne va atrage atenția și mie, și ție, și tuturor: “Priviți-i pe Dreptii Mei, priviți-i pe Dreptii și pe Sfinții și pe Mucenicii și pe Mărturisitorii, și voi ați trăit în aceeași Biserică, și voi ați viețuit în aceeași lume, însă ați călcat în picioare Dreptatea Mea, Dragostea Mea, ați călcat în picioare Evanghelia Mea. Pe când erați jos pe pământ nu le-ați dorit, așadar nu vă sunt de trebuință nici aici”. Și vor merge dreptii la Viața veșnică (Matei 25,46).

Mulți sunt chemați, încheie Sfânta Evanghelie de astăzi, dar puțin sunt aleși (Matei 22, 14). **Dumnezeu îi cheamă pe toți, dar cum vei răspunde tu chemării, aceasta depinde de tine.** Dumnezeu te cheamă la Viața veșnică, la Dreptatea veșnică, la Dragostea veșnică și îți oferă Viața cea veșnică. De tine depinde dacă vei răspunde chemării. Dacă vei răspunde, atunci vei deveni ales al lui Dumnezeu.

Sursa: **Cuviosul Iustin de Celie**, *Cuvinte despre veșnicie – predici alese*, Editura Egumenița, 2013

Vitamine duhovnicești

Ispitele care vin asupra omului au scopul să-l smerească

Când omul nu arată răbdare în durerea muștrării, a certării, a tăierii vocii, în durerea disprețului, a batjocurii venite din partea celorlalți, atunci va rămâne pătimăș, bolnav, și la sfârșitul vieții va vedea limpede că n-a lucrat bine mântuirea lui. **Fără răbdare în suferință, nu se realizează vindecarea.** Trebuie să arătăm răbdare față de purtarea vindecătoare a lui Dumnezeu. Ispitele care vin asupra omului au scopul să-l smerească.

Fiecare om poartă o cruce, după puterile lui, ca să se asemene cu Hristos, care și El, în viața pământească, a purtat crucea de dragul nostru. Deci, dacă suferim împreună cu Hristos, doar atunci ne vom putea preaslăvi împreună cu El! Dacă diferitele încercări, în toată felurimea lor, lipseau din cei cu frică de Dumnezeu, am fi căzut: unul în trufia luciferică, altul în desfrânarea sodomenilor, celălalt în întunericul necredinței și al lipsei de evlavie etc. **Să ai răbdare și îndelungă-răbdare în orice ispită, să dai dovadă de discernământ și bună-lucrare pentru depășirea ispitei.** Tu să arăți iubire, milă, nețineră de minte a răului, și Dumnezeu le va rândui pe toate spre folosul nostru sufletesc.

Sursa: **Avva Efrem Filotheitul**, *Sfaturi duhovnicești*, Editura Egumenița, 2012